

та и да ги удовлетвори баремъ съ пари . За тая цѣль ние отидохме мѣжду селата Жеравна и Ичеръ и за прѣхме са на планината , която са нарича Кобиличица . Когато преминуваше пощата, то ние ударихме конете , татаринътъ са рани , а сейменете побѣгнаха . Послѣ това произшествие момчетата бѣха задоволни ; но ние трѣбаше да са криеме цѣли два месѣца , защото потерите бѣха твърде строги . Настана пакъ есенъ . Момчетата ми явиха , че не желаятъ вече да зимуватъ на планината , слѣдователно азъ трѣба да помисла за тѣхното зимовище . Азъ мислѣхъ , че Сърбия нѣма да стои мирна , — а ако са е тя помирила съ турците, то са е помирила само за това, защото не е била приготвена . Сичкото това ма накара да гледамъ, щото момчетата да са не распърсватъ, а да са намиратъ на едно мѣсто . Единъ день азъ имъ казахъ , че е вече късно да идатъ въ Влашко ; а ако е така , то трѣба да търсиме друго зимовище . — »А дѣ е това друго мѣсто ?« попитаха момчетата . Азъ необърнахъ внимание на този вопросъ и продължѣвахъ : »Освѣнъ това , турците вардатъ по границите твърде строго ; а ако е така , то ние трѣба да презимуваме и тая зима на балканътъ , — а за напролътъ е добаръ господъ« . Момчетата пристагнаха . — »Слушайте какво ща азъ още да ви кажа , рѣкохъ азъ . — Дорде не дойде пролътъ , то никой не може да са отдѣли отъ дружината , — който не е сѣгласенъ , то нека вѣрви отъ сега на кадето иска .« Разбира са , че сичките момчета пристагнаха да испълнатъ желанието ми , и азъ ги заведохъ на Стара-планина и избрахъ мѣсто за зи-